

Duhovna misel - 01. okt. 2017

TVOJA BESEDA - LUČ NA MOJI POTI (Ps 119)

Papež Frančišek: Pustiti, da nas gleda Gospod.

Prva naloga učenca je to, da je z Učiteljem, da ga posluša od njega uči. Nekateri katehetje se pohvalijo: 'Imam naslov kateheta!' To ni nič. Naredil si majčkeno pot. In kdo ti bo p... Ne gre za naslov, gre za ravnanje: biti z Njim in to traja vse življenje. Biti v navzočnosti Gospoda, pustiti, da nas on glede.

Vprašam vas: 'Kako ste pred Gospodom?' Ko greš k Gospodu, gledaš tabernakelj, kaj delaš? Brez besed... 'Toda jaz govorjam, razmišljjam, premišljujem, čutim...' Zelo dobro! Toda, ali pa te Gospod gleda? Dopustimo, da nas gleda Gospod! On nam in to je en način molitve. Pustiš, da te gleda Gospod? Toda, to naredi? Glej tabernakelj in pusti, da te gleda... To je prepričljivo. Je malo dolgočasno, zadremam... Kar zadremaj! Zaspi! On vseeno gleda. In si gotov, da te on gleda. To segreje srce, vseeno prižgan ogenj priateljstva z Gospodom, ti da čutiti, da te on gleda, ti je blizu in te ima rad.

Razumem, da ni prav preprosto za vas, posebno za tiste, poročeni in imate otroke, je težko najti več časa v miru. A ne da vsi to naredite na enak način. Pomembno je najti primer, da ste z Gospodom. In to je možno v vsakem življenjskem trenutku. Vsakdo naj se vpraša: Kako sem z Gospodom? Dopustim, da gleda? Da njegov ogenj ogreje moje srce? Če v našem srcu žgajo topline Boga, njegove ljubezni, njegove nežnosti, kako bi mi, ubogi grešniki, ogreti srca drugih?

Bolj kot se povežeš s Kristusom in on postane središče življenja, bolj te on pošilja, da greš iz sebe, te odpre za druga katehetovo delo: stalno iti iz sebe iz ljubezni, da bi pričali z

